PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. november 15.[1]

C-561/11. sz. ügy

Fédération Cynologique Internationale
kontra
Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza

(A Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante y n. 1 de Marca Comunitaria [Spanyolország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Közösségi védjegy — Védjegybitorlás — A »harmadik személyek« fogalma”

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel a Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet[2] (a továbbiakban: 207/2009 rendelet) 9. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozó kérdést terjeszt a Bíróság elé.

2. A Bíróság által megválaszolandó kérdés azon „harmadik személyek” fogalmának meghatározására vonatkozik, akikkel szemben a hatályos szabályozás értelmében valamely közösségi védjegy jogosultja védjegybitorlási keresetet indíthat. Közelebbről azt kell majd tisztázni, hogy ezen, a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalom magában foglalja-e valamely, később lajstromozott közösségi védjegy jogosultját is, és hogy ilyen esetben valamely, később lajstromozott közösségi védjegy jogosultjával szemben védjegybitorlás miatti kereset indítása előtt a korábbi közösségi védjegy jogosultjának előzetesen a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) kérnie kell-e a későbbi közösségi védjegy törlését.

3. Nyomban le kell szögezni, hogy a jelen ügyben felvetett kérdés mögött húzódó probléma, amely, amint azt a továbbiakban közelebbről látni fogjuk, élénk vita tárgyát képezi Spanyolországban a jogelméletben és az ítélkezési gyakorlatban, egyáltalában nem újkeletű. A Bíróság ugyanis a közelmúltban hozott határozatot egy, a jelen ügyben kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amely egy, a formatervezési mintákról szóló 6/2002 irányelv[3] értelmezésére vonatkozó, a jelen kérdéshez nagyban hasonló kérdésre vonatkozott. Az ezen ügyre[4] vonatkozó indítványomban rámutattam arra, hogy a közösségi formatervezési minták és a közösségi védjegyek lajstromozásának eljárásai közötti jelentős különbségek fényében az egyik terület vonatkozásában tett megállapítások nem alkalmazhatók automatikusan a másik területre. A

1 — Eredeti nyelv: olasz.

2 — HL L 78., 1. o.

3 — Lásd a C-488/10. sz., Celaya Emparanza y Galdos Internacional ügyben 2012. február 16-án hozott ítéletet, amelyben a Bíróság egy, a Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante által előterjesztett, a „harmadik személyek” a közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12 -i 6/2002/EK tanácsi rendelet (HL 2002. L 3., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 142. o.; a továbbiakban: 6/2002 rendelet) 19. cikkének (1) bekezdésében foglalt fogalmának értelmezésére vonatkozó kérdés tárgyában hozott határozatot.

4 — Lásd az előző lábjegyzetben hivatkozott C-488/10. sz. ügyre vonatkozó, 2011. november 18-án ismertetett indítványomat, különös tekintettel annak 20–23. cikkére.

kérdést előterjesztő bíróság által a jelen ügyben felvetett kérdés vizsgálata során célszerűnek tartom a Bíróság Celaya-ügyben hozott ítéletében alkalmazott megközelítésének figyelembe vételét, anélkül azonban, hogy eltekintenénk a védjegyek és a formatervezési minták területei között fennálló jelentős eljárási különbségektől.

I – Jogi háttér

4. A 207/2009 rendelet (7) preambulumbekezdése értelmében a lajstromozásnak nem lehet helye különösen akkor, ha a védjegy korábbi jogokkal ütközik. A (8) preambulumbekezdés értelmében a közösségi védjegy által nyújtott oltalom – amelynek rendeltetése különösen annak biztosítása, hogy a védjegyet hordozó áru vagy a védjegy alatt nyújtott szolgáltatás a védjegyjogosulttól származik – a védjegy és a megjelölés, valamint az érintett áruk vagy szolgáltatások azonossága esetén feltétlen, és ez az oltalom a megjelölés és a védjegy, valamint az érintett áruk vagy szolgáltatások hasonlósága esetére is kiterjed. Továbbá, ugyanezen prambulumbekezdés értelmében az összetéveszthetőséggel összefüggésben a hasonlóság fogalmát értelmezni kell.

5. A 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése a közösségi védjegyoltalomnak a jogosult számára biztosított jogokról rendelkezik:

„A közösségi védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

a) a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a védjegyhez;

c) a közösségi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve hogy a közösségi védjegy a Közösségben jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.”

6. A 207/2009 rendelet 54. cikke, amelynek címe „Belenyugvás”, akként rendelkezik, hogy ha a közösségi védjegy jogosultja öt egymást követő éven át eltűrte egy későbbi közösségi védjegynek az Unióban történő használatát, noha tudomása volt e használatról, a továbbiakban korábbi védjegyére hivatkozva nem kérheti e későbbi védjegy törlését.

II – A tényállás, az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

7. Az alapügy felperese, a Fédération Cynologique Internationale (a továbbiakban: FCI), egy, 1911-ben a kinológia támogatása céljából létrehozott nemzetközi egyesület, a 2005. június 28-án bejelentett és 2006. július 5-én egyes, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41., 42. és 44. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében a 4438751. számon lajstromozott szó- és ábrás közösségi védjegy jogosultja. Tájékoztató jelleggel, a szóban forgó védjegy az alábbiak szerint került ábrázolásra:

8. Az alapügy alperese, a Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza (a továbbiakban: FCIPPR), egy 2004-ben alapított magánegyesület, az alábbi három, a 16. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromozott spanyol nemzeti védjegy jogosultja:

– a 2004. szeptember 23-án bejelentett és 2005. június 20-án a 2614806. számon lajstromozott „FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA – F. C.” szóvédjegy;

– a 2007. augusztus 9-én bejelentett és 2008. március 12-én a 2786697. számon lajstromozott „FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA” szó-és ábrás védjegy;

– a 2008. február 11-én bejelentett és 2008. augusztus 26-án a 2818217. számon lajstromozott „FEDERACIÓN CINOLOGICA INTERNACIONAL + FCI” szó- és ábrás védjegy.

9. 2009. február 12-én az FCIPPR kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz az alábbi megjelölésnek egyes, a 16. osztályba tartozó áruk tekintetében közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt.

10. 2010. február 5-én az FCI felszólalt e megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával szemben. Mindazonáltal, a felszólalás díja megfizetésének elmulasztására vonatkozó alaki szabálytalanság miatt a felszólalást elutasították, következésképpen a fenti pontban megjelenített megjelölést 2010. szeptember 3-án, a 7597529. számon közösségi védjegyként lajstromozták.

11. 2010. június 18-án az FCI a 4438751. sz., a fenti 7. pontban megjelenített közösségi védjegyével fennálló összetévesztés veszélyére való hivatkozással a kérdést előterjesztő bíróság előtt a fenti 8. pontban említett nemzeti védjegyek törlése iránti keresetet, valamint az e védjegyre vonatkozó védjegybitorlási keresetet nyújtott be. Ezen eljárás keretében az FCIPPR vitatta, hogy fennállna az összetévesztés veszélye nemzeti védjegyei és a 4438751. sz. közösségi védjegy között, és viszontkeresetet nyújtott be, amelyben az említett közösségi védjegy törlését kérte arra való hivatkozással, hogy e védjegyet rosszhiszeműen lajstromozták, és az a 2614806. sz. korábbi nemzeti védjegyével való összetévesztéshez vezet.

12. Ezt követően, 2010. november 18-án az FCI az FCIPPR által lajstromoztatott 7597529. sz. közösségi védjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz. Mindazonáltal, 2011. szeptember 20-án az OHIM, tekintettel arra, hogy folyamatban volt a jelen, előzetes döntéshozatali eljárás alapját képező eljárás, az FCIPPR kérelmére az előtte folyó eljárást felfüggesztette.

13. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az előtte folyó eljárásban annak tisztázására van szükség, hogy arra a kizárólagos jogra, amelyet a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése valamely közösségi védjegy jogosultjának, a jelen esetben az FCI-nek biztosít, lehet-e hivatkozni olyan harmadik személlyel szemben, a jelen esetben az FCIPPR-rel szemben, aki maga is egy, később lajstromozott közösségi védjegy jogosultja, ameddig ezen későbbi védjegyet nem törlik.

14. E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság felfüggesztette az eljárást, és a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Valamely közösségi védjegy oltalma által biztosított kizárólagos jog megsértése miatt indult eljárásban a [207/2009 rendelet] 9. cikkének (1) bekezdésében említett, a gazdasági tevékenység körében történő használat harmadik személyek részére történő megtiltásához való jog kiterjed-e bármely harmadik személyre, aki olyan megjelölést használ, amely összetéveszthetőséget von maga után (a közösségi védjeggyel való hasonlóság és az áruk vagy szolgáltatások hasonlósága miatt), vagy ellenkezőleg, ki kell zárni az említett fogalom alól azt a harmadik személyt, aki ilyen, a javára közösségi védjegyként lajstromozott összetéveszthető megjelölést használ, ameddig a későbbi védjegyet nem törlik?”

III – A Bíróság előtti eljárás

15. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés 2011. november 8-án érkezett a Bíróság Hivatalához. Írásbeli észrevételeket terjesztett elő az FCI, az FCIPPR, a görög és olasz kormány, valamint a Bizottság. A 2012. október 3-án tartott tárgyaláson részt vett az FCI, a görög kormány és a Bizottság.

IV – Jogi elemzés

A – *Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról*

16. Elöljáróban az FCI által írásbeli észrevételeiben felvetett és az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlanságának kifogásolására irányuló érvek vizsgálatára van szükség. Az FCI mindenekelőtt azt állítja, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdés nem szükséges az alapjogvita megoldásához. Az FCI által ezen eljárásban indított védjegybitorlási kereset és törlés iránti kereset kizárólag azon nemzeti védjegyek ellen irányul, amelyeknek az FCIPPR a jogosultja, nem pedig a 7597529. sz. későbbi közösségi védjegy ellen, amelynek lajstromozására az alapeljárásban előterjesztett kereset benyújtását követően került sor. Továbbá e kérdést a kérdést előterjesztő bíróság hivatalból terjesztette elő, anélkül hogy a feleknek módjukban állt volna, hogy arra vonatkozóan megfelelő módon állást foglaljanak.

17. Ami, először is, a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdés alapeljárásra vonatkozó relevanciáját illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A nemzeti bíróságok által előterjesztett kérelem elbírálásának Bíróság általi megtagadása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog kért értelmezése nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a neki feltett kérdésekre hasznos választ adjon. [5]

18. A jelen ügyben egyetlen tényező sem enged arra következtetni, hogy a nemzeti bíróság hipotetikus, vagy olyan kérdést fogalmazott volna meg, amely nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával. Épp ellenkezőleg: az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből az következik, hogy az alapeljárásban az FCI egyrészt a későbbi közösségi védjegy jogosulatlan használatára hivatkozott az ezen védjegy lajstromozását követően előterjesztett írásbeli beadványaiban, másrészt kérte bármely, a korábbi közösségi védjeggyel összetéveszthető megjelölés használatának megszüntetését, amely kérelem ennélfogva a későbbi közösségi védjegyre is vonatkozik.

19. Ami, másodszor, azt a körülményt illeti, hogy a kérdést előterjesztő bíróság hivatalból vetette fel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést, elegendő arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a tény, hogy az alapeljárás felei a kérdést előterjesztő bíróság előtt nem vetettek fel uniós jogi kérdést, még nem zárja ki, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a Bírósághoz forduljon. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bírósághoz történő előterjesztésének előírásával, amikor „egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel”, az EUMSZ 267. cikk második és harmadik bekezdése nem szándékozott e kérelem előterjesztését kizárólag azon esetekre korlátozni, amelyekben az alapeljárásban részt vevő egyik vagy másik fél kezdeményezi az uniós jog értelmezésére vagy érvényességére vonatkozó kérdés felvetését, hanem kiterjed azon esetekre is, amelyekben maga a nemzeti bíróság vet fel ilyen kérdést, ha úgy ítéli meg, hogy a kérdésre vonatkozóan a Bíróság döntése „szükséges ítélete meghozatalához” [6].

20. A fenti megfontolásokból az következik, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést, álláspontom szerint, elfogadhatónak kell tekinteni.

B – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről*

1. Bevezető megjegyzések

21. Amint arra fentebb utaltam, és amint arra a Celaya-ügyre [7] vonatkozó indítványom is rávilágított, a kérdést előterjesztő bíróság által azon személy (a „harmadik személy”) fogalmának meghatározására vonatkozóan felvetett kérdés, akivel szemben valamely védjegy jogosultja védjegybitorlási keresetet indíthat, továbbá az ehhez kapcsolódó, arra vonatkozó kérdés, hogy lajstromozott védjegyek jogosultjai

5 — Az erre vonatkozó, kimerítő ítélkezési gyakorlatból lásd a legutóbb a C-41/11.sz. Inter-Environnement Wallonie et Terre wallonne ügyben 2012. február 28-án hozott ítélet 35. pontját és a C-599/10. sz., SAG ELV Slovensko és társai ügyben 2012. március 29-én hozott ítélet 15. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

6 — A 126/80. sz. Salonia-ügyben 1981. június 16-án hozott ítélet (EBHT 1981., 1563. o.) 7. pontja és a C-251/11. sz. Huet-ügyben 2012. március 8-án hozott ítélet 23. pontja.

7 — Lásd a fenti 3. pontot, valamint a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyhöz kapcsolódó indítványom 19. pontját.

közötti konfliktus esetén a törlés iránti keresetnek esetlegesen meg kell-e előznie a védjegybitorlási keresetet, élénk viták tárgyát képezi mostanság a spanyol jogelméletben és ítélkezési gyakorlatban, noha pontosítani szükséges, hogy az ilyen kérdések egyáltalán nem ismeretlenek az európai jogi környezetben sem. [8]

22. Amint arra a Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante előzetes döntéshozatalra utaló végzésében rámutat, Spanyolországban a Tribunal Supremo védjegyekre vonatkozó jelenlegi ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az úgynevezett „inmunidad registral" [„lajstromozási mentesség"] elméletének alkalmazásában valamely védjegy lajstromozása oltalmat biztosít a védjegybitorlási keresettel szemben, ennélfogva ezen kereset indítását az említett védjegy törléséhez köti, még akkor is, ha e védjegyet valamely, a védjegybitorlási keresetben hivatkozott védjegynél később lajstromozták. Lényegében, ezen elmélet értelmében, egészen addig nem valósul meg jogellenes cselekmény, amíg az állítólagos védjegybitorló valamely saját lajstromozott védjegyét használja, miáltal védjegybitorlási kereset csak a később lajstromozott védjegy törlését követően lehetséges.

23. A hivatkozott Celaya-ügyben hozott ítéletben [9] a Bíróság, amelynek a jelen ügyben felvetett kérdéshez hasonló, a közösségi formatervezési minták területére vonatkozó kérdés tárgyában kellett állást foglalnia, e területen az „inmunidad registral" elvének megfelelő megközelítéstől eltérő megközelítést alkalmazott, és kimondta, hogy a formatervezési minta harmadik személyek általi hasznosításának megtiltására vonatkozó, a 6/2002 rendelet [10] által biztosított jog kiterjed bármely harmadik személyre, aki nem eltérő formatervezési mintát hasznosít, beleértve azt a harmadik személyt is, aki valamely később lajstromozott közösségi formatervezési minta jogosultja. A Bíróság úgy vélte tehát, hogy az a körülmény, hogy egy formatervezési mintát lajstromoztak, nem biztosít „mentességet" jogosultja számára egy bitorlási keresettel szemben jogcímének megsemmisítéséig, tehát lényegében tagadta, hogy lajstromozott formatervezési minták ütközésének esetén a megsemmisítés iránti keresetnek meg kellene előznie a bitorlási keresetet.

24. Egyébként már rámutattam, milyen jelentős különbségek állnak fenn a formatervezési minták és a védjegyek területén különösen a vonatkozó, szellemi tulajdon feletti jogcím bejegyzésének módjai és eljárásai tekintetében, illetve hogy ezen különbségek milyen módon gátolják az egyik területre vonatkozó megállapításainak és ítélkezési gyakorlatának a másik területre történő *automatikus* alkalmazását. [11] Ennélfogva, álláspontom szerint a két terület között fennálló eljárási különbségek vizsgálatából célszerű kiindulni, majd azt kell mérlegelni, hogy e különbségek ténylegesen igazolják-e a védjegyek területén egy, a formatervezési minták területén alkalmazott megközelítéstől eltérő megközelítés alkalmazását.

8 — Érdemes megjegyezni, hogy egy, a jelen ügy tárgyához hasonló kérdés merült fel Németországban már a múlt század elején, amely a kor legfelsőbb bíróságainak szintjén heves viták tárgyát képezte. Közelebbről, a *Reichsgericht* az egyik első ítéletében kimondta, hogy valamely lajstromozott védjegy használata nem tekinthető jogosulatlannak, amíg e védjegyet nem törölték a védjegylasztromból (lásd e tekintetben a *Reichsgericht* 1906. november 13-i ítéletének (II 155/06, RGZ 64) 273. és azt követő oldalait, különösen a 275. oldalt). Mindazonáltal ezt követően maga a *Reichsgericht* „megtagadta" ezen irányvonalat egy 1927-es ítéletében, amelyben ezen ítélkező testület kimondta, hogy valamely, később lajstromozott védjegy használatának objektíve jogosulatlan volta a korábbi megjelölés jogosultjának elsőbbségi jogából közvetlenül ered (lásd a *Reichsgericht* 1927. szeptember 20-i ítéletének (II 409/26, RGZ 118) 76. és ezt követő oldalait, különösen a 78. és 79. oldalt).

9 — Hivatkozás a 3. lábjegyzetben.

10 — Hivatkozás a 3. lábjegyzetben.

11 — Lásd a fenti 3. pontot, valamint a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 20–22. pontját.

2. A formatervezési minták és a védjegyek lajstromozásának eljárásait érintő különbségekről

25. A Celaya-ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványomban kiemeltem, hogy az egyrészt a formatervezési minták, másrészt a védjegyek lajstromozásának módjait érintő alapvető különbség abban áll, hogy az utóbbiak tekintetében - a formatervezési mintáktól eltérően - a vonatkozó szabályozás jelentősen összetettebb lajstromozási eljárásról rendelkezik, amely az OHIM részéről egy „érdeminek” nevezhető, *előzetes* vizsgálatot foglal magában, amelyben harmadik személyek észrevételeket terjeszthetnek elő vagy akár felszólalással élhetnek a védjegy lajstromozásával szemben.

26. Közelebbről, valamely formatervezési minta lajstromozása már-már automatikusan történik, egyszerűsített eljárásban, amely a lajstromozás iránti kérelem OHIM részéről történő, pusztán formális vizsgálatát foglalja magában. [12] A 6/2002 rendelet nem rendelkezik sem annak érdemi vizsgálatáról, hogy a lajstromozást megelőzően fennállnak-e az oltalmazhatóság feltételei [13], sem harmadik személyek részéről a lajstromozás eljárása során történő bármely formájú beavatkozásról vagy lehetséges felszólalásról. Egy ilyen típusú, egyszerűsített eljárás közösségi formatervezési minták lajstromozása érdekében történő előírásának az a célja, hogy a bejelentőt terhelő alakiságokat, és egyéb eljárási és adminisztratív terheket, továbbá költségeket a minimálisra csökkentse, és így a lajstromozás a kis- és középvállalkozások, valamint az egyéni alkotók számára egyaránt könnyen elérhető legyen. [14]

27. A védjegyek területén, ezzel szemben, a 207/2009 rendelet egyfajta „ex ante”, a közösségi védjegy lajstromozását megelőző vizsgálatról rendelkezik, amely során a lajstromozás iránti kérelem OHIM általi vizsgálata nem korlátozódik pusztán formális ellenőrzésre, hanem érdemben érinti a kérelmet, és annak eldöntésére irányul, hogy esetlegesen fennállnak-e a lajstromozás feltétlen vagy viszonylagos kizáró okai. [15] Ezen eljárás folyamán egyrészt harmadik személyeknek lehetőségük van arra, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését követően az OHIM-hoz írásbeli észrevételeket nyújtsanak be azon okok megjelölésével, amelyek folytán, különösen feltétlen kizáró okok fennállása folytán e védjegy lajstromozása hivatalból ki van zárva. [16] Másrészt a korábbi jogok jogosultjainak lehetőségük van arra, hogy a lajstromozás viszonylagos kizáró okainak fennállására hivatkozva felszólalással éljenek a szóban forgó védjegy lajstromozásával szemben. [17]

28. A védjegyek területén a harmadik személyek, különösen a korábbi jogok birtokosainak helyzete tehát fokozottabb védelem tárgyát képezi, mégpedig már az eljárás kezdeti szakaszától fogva. E rendszer ugyanis e személyek számára olyan eljárási jogosultságokat biztosít, amilyenekkel a formatervezési minták területén nem rendelkeznek. Közelebbről a 207/2009 rendelet a korábbi védjegy jogosultja számára lehetőséget kínál arra, hogy előzetesen felszólaljon azon későbbi védjegy lajstromozásával szemben, amely álláspontja szerint sérti saját lajstromozott védjegyét, amely lehetőség ezzel szemben, a 26. pontban bemutatott gyorsasági követelmények folytán, a formatervezési minta jogosultja számára nem áll fenn.

29. Az imént említett, lajstromozási eljárást érintő különbségekből az következik, hogy egy védjegy lajstromozása során, amelyre összetett eljárást követően kerül sor, nagyobb „körültekintéssel” kell eljárni, mint egy formatervezési minta lajstromozása során. [18] Egy, a 207/2009 rendeletben meghatározotthoz hasonló, *ex ante* védelmi rendszer előírása azt vonja tehát maga után, hogy jelentősen kisebb a védjegyek visszaélésszerű lajstromozásának, vagy legalábbis a korábbi jogokat sértő

12 — A formatervezési minták lajstromozásának eljárását a 3. lábjegyzetben hivatkozott 6/2002 rendelet V. címe (45–50. cikk) szabályozza.

13 — Lásd a fenti 3.lábjegyzetben hivatkozott 6/2002 rendelet (18) preambulumbekezdését. Meg kell jegyezni mindazonáltal, hogy e rendelet 47. cikke rendelkezik, noha viszonylag korlátozott módon, „a bejelentés elutasításának [egyes] okainak” vizsgálatáról.

14 — Lásd a 3. lábjegyzetben hivatkozott 6/2002 rendelet (18) és (19) preambulumbekezdését.

15 — A feltétlen kizáró okokat a 207/2009 rendelet 7. cikke írja elő (lásd továbbá a rendelet 37. cikkét); a viszonylagos kizáró okokat a 207/2009 rendelet 8. cikke írja elő (lásd továbbá e rendelet 40. és 42. cikkét).

16 — Lásd a 207/2009 rendelet 40. cikkét.

17 — Lásd a 207/2009 rendelet 41. és 42. cikkét. Erre vonatkozóan lásd még a 207/2009 rendelet 38. cikkében foglalt rendelkezést, amely kutatási eljárásról rendelkezik azon korábbi védjegyekről, amelyek a bejelentett védjeggyel ütközők lehetnek.

18 — Lásd a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 23. pontját.

lajstromozásoknak a veszélye a formatervezési minták területén fennálló veszélyhez képest.[19] Valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása egy ilyen jellegű eljárást követően nagyobb mértékű jogbiztonságot garantál tehát a jogosult számára, tekintettel arra, hogy közösségi védjegye nem sért korábbi jogokat.

30. E megfontolások mindazonáltal nem jelentik azt, hogy a védjegyek területén a korábbi jogokat sértő lajstromozások veszélye teljességgel ki lenne zárva, és hogy ne jöhetnének létre e területen is olyan helyzetek, amikor egy közösségi védjegyet annak ellenére lajstromoznak, hogy az sértheti egy másik, korábban lajstromozott védjegy oltalma által jogosultjának biztosított kizárólagos jogot. Ilyen helyzetek jöhetnek létre például abban az esetben, ha a korábbi védjegy jogosultja nem szólalt fel a későbbi védjegy lajstromozásával szemben, vagy mint az alapeljárás tárgyát képező esetben, amikor a felszólalás az érdemi vizsgálattól független, például eljárási jellegű okok folytán nem járt sikerrel.[20]

31. Ennélfogva a védjegyek területén is előfordulhat, noha sokkal kisebb valószínűséggel, olyan eset, amikor, hasonlóan ahhoz, ami a formatervezési minták területén bekövetkezhet, olyan közösségi védjegyet lajstromoznak, amely egy másik, korábban lajstromozott védjegy eredeti rendeltetését sértheti. Ezen okból kifolyólag rendelkezik a 207/2009 rendelet a védjegyek területén, egyébként a formatervezési minták területére vonatkozó rendelkezésekhez hasonlóan, a védelem „ex postnak" nevezhető formáiról, mint amilyen a törlés iránti kereset vagy a védjegybitorlási kereset, amelyek célja azon védjegyek eltávolítása a rendszerből, amelyeket nem lehetett volna lajstromozni, illetve hogy útját állja egy korábbi védjegyet sértő megjelölések hatásainak. A védelem ezen formáit annyiban nevezem „ex postnak", amennyiben a lajstromozott védjegyek közötti ütközés esetén azokat a korábbi védjegy jogosultja saját védjegyének védelme céljából kereset útján érvényesítheti a bitorlás tárgyát képező vagy sérelmet okozó későbbi védjegy lajstromozását követően, mégpedig függetlenül a kereset tárgyát képező későbbi védjegy lajstromozásával szembeni esetleges felszólalás benyújtásától vagy eredményétől.

32. Valójában, álláspontom szerint, éppen ebben keresendő a jelen ügyben felmerülő probléma lényege: az, hogy a védjegyek területén létezik egyfajta „ex ante" védelem - amely abból áll, hogy valamely korábbi védjegy jogosultja felszólalhat egy védjegy lajstromozásával szemben -, amellyel kiegészülnek a védelem „ex post" formái, amelyek közösek a formatervezési minták, illetve a védjegyek területén, igazolhat-e egy, a Bíróság által a fent hivatkozott Celaya-ügyben hozott ítéletben alkalmazottól eltérő megközelítést, amely a harmadik személyek 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében foglalt fogalma alól kizárja valamely, jogszerűen lajstromozott későbbi védjegy jogosultját, amíg e védjegyet nem törlik? Amint azt a következőkben részletesen kifejtem, e kérdésre véleményem szerint nemleges választ kell adni.

19 — Lásd a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 23. pontját. Egy ilyen rendszer előírása tehát azt vonja maga után, hogy a védjegyek területén nem alkalmazhatók az említett indítványomban azon elméleti lehetőséggel kapcsolatban tett megállapításaim, hogy egy rosszhiszeműen eljáró bitorló, amennyiben elismerést nyer, hogy a megsemmisítés iránti keresetnek meg kell előznie a bitorlási keresetet, késleltető technikák alkalmazásával a korábbitól csak kismértékben eltérő, új formatervezési mintát lajstromoztasson, elméletileg még a vitatott korábbi formatervezési minta megsemmisítését követően is, és ezt arra használja, hogy tovább forgalmazzon egy lényegét tekintve azonos terméket, ami azzal a következménnyel jár, hogy komolyan veszélyezteti a formatervezési minták uniós szabályozásának rendszerét és hatékony érvényesülését (lásd a Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 31–33. pontját). Ilyen helyzetek ugyanis a védjegyek területén nem jöhetnek létre, mivel az ilyen esetekben a közösségi védjegy jogosultjának mindig lehetősége van arra, hogy a rosszhiszeműen bejelentett későbbi védjegy lajstromozását még *előzetesen* leállítsa a 207/2009 rendelet 41.cikkében foglaltak alapján felszólalva annak lajstromozásával szemben.

20 — Az a körülmény, hogy ilyen esetek előfordulhatnak, egyébként a 207/2009 rendelet 53. cikkének (1) bekezdéséből és 57. cikkének (5) bekezdéséből is következik.

3. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

33. A kérdést előterjesztő bíróság kérdésével azt kéri a Bíróságtól, hogy értelmezze a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmát, és határozza meg, hogy e rendelkezés értelmében valamely lajstromozott közösségi védjegy jogosultja közvetlenül védjegybitorlási keresetet indíthat-e valamely, később lajstromozott közösségi védjegy jogosultjával szemben, vagy éppen ellenkezőleg erre csak azt követően van lehetősége, hogy kérelmére a későbbi közösségi védjegyet törölték.

34. A kérdést előterjesztő bíróság végzésében bemutatja, hogy milyen szövegközpontú, rendszertani, logikai és gyakorlati jellegű érvek támasztják alá a szóban forgó rendeletnek a Bíróság által a hivatkozott Celaya-ügyben hozott ítéletben a formatervezési minták tekintetében alkalmazott értelmezését, amelynek értelmében valamely lajstromozott közösségi védjegy jogosultja megtilthatja *bármely* harmadik személynek a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontja alatt megjelölt kategóriákba tartozó valamely megjelölés használatát, függetlenül attól a körülménytől, hogy a harmadik személy e megjelölést később lajstromoztatta-e, vagy sem közösségi védjegyként. E megközelítés mellett foglalt állást az FCI, a Bizottság, valamint a görög és olasz kormány.

35. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság bemutatja, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése a spanyol ítélkezési gyakorlat „inmunidad registral” elvét [21] alkalmazó irányvonalának megfelelően is értelmezhető, miszerint e rendelkezéssel ellentétes, hogy valamely korábbi közösségi védjegy jogosultja megtiltsa egy későbbi lajstromozott védjegy használatát, amíg e védjegyet nem törlik. E második lehetséges értelmezés a „qui iure suo utitur, neminem laedit” elven alapul, amelynek értelmében nem okoz kárt senkinek, aki saját jogával, jelen esetben a későbbi közösségi védjegy lajstromozásából eredő jogával él. Csak az FCIPPR tartotta fenn ezt az álláspontot, és, a jogbiztonság elvének alkalmazásában, különösen a védjegy lajstromozása által biztosított kizárólagos jog védelmének szükségességére hivatkozott.

36. Márpedig, a Celaya-ügyhöz hasonlóan olyan helyzettel találjuk magunkat szemben, amelyben, bármelyik megoldást válasszuk is, a szellemi tulajdon feletti jogcím, a jelen esetben egy lajstromozott védjegy, végső soron nem biztosít teljes és feltétlen védelmet jogosultja számára. [22]

37. A korábbi védjegy szempontjából ugyanis, amennyiben az nyerne megállapítást, hogy annak jogosultja védjegybitorlási keresetet indíthat valamely később lajstromozott védjegy jogosultjával szemben, e megoldás a későbbi védjegy jogosultjának biztosított védelem szintjének gyengülését eredményezné, aki számára annak ellenére megtilthatnák a védjegy használatát, hogy azt jogszerűen lajstromozták. És megfordítva, a későbbi védjegy szempontjából, és amennyiben az nyerne megállapítást, hogy e védjegy előzetes törlésének meg kell előznie a korábbi védjegy védelmére irányuló védjegybitorlási keresetet, az ezen utóbbi védjegy oltalma által biztosított védelem meggyengülne, mivel e védjegy lajstromozása nem garantálná jogosultja számára használatának a 207/2009 rendelet 9. cikk (1) bekezdése által biztosított kizárólagos jogát, legalábbis addig, amíg a későbbi, azonos vagy hasonló védjegyet nem törlik.

21 — Lásd a fenti 22. pontot.

22 — Lásd a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 30. pontját.

38. Az első esetben a korábbi védjegy jogosultját megillető *ius excludendi*, azaz az arra vonatkozó jog, hogy megtiltsa harmadik személyek számára, hogy az e védjegyet alkotó megjelölést a hozzájárulása nélkül használják, elsőbbséget élvezne a későbbi védjegy jogosultját megillető *ius utendi*, azaz azon jog felett, hogy az e védjegyet alkotó megjelölést használja.[23] A második esetben a két jog közötti mérleg nyelve pontosan a másik oldalra billenne. A formatervezési minták esetéhez hasonlóan az egyik vagy másik értelmezés választása végső soron két egyenértékű jogot érint.

39. Márpedig annak eldöntése során, hogy a két ütköző védjegy, a korábbi és a későbbi védjegy oltalma által biztosított jogok közül melyiknek kell érvényesülnie, álláspontom szerint nem lehet eltekinteni egy, a védjegyek terén létrehozott védelmi rendszer formáját meghatározó alapelvtől, amely általánosan a szellemi tulajdonjogra vonatkozó jogok egyetemesen elismert alapelve, nevezetesen az *elsőbbség elvétől*, amelynek értelmében a korábbi kizárólagos jog, a jelen esetben egy korábban lajstromozott közösségi védjegyhez fűződő jog, elsőbbséget élvez a később létrejött jogok, a jelen esetben a később lajstromozott közösségi védjegyhez fűződő jog felett.[24] Ugyanis, amint arra az Európai Bizottság helytállóan mutatott rá észrevételeiben, továbbá a Bíróság által a Celaya-ügyben[25] a formatervezési minták tárgyában megállapítottakkal analóg módon, a 207/2009 rendelet rendelkezései csak a védjegyek területe ezen alapelvének fényében értelmezhetők, amely magának a 207/2009 rendeletnek a pontos rendelkezéseiben[26], továbbá egyéb, védjegyekre vonatkozó, mind uniós[27], mind nemzetközi[28] jogszabályi rendelkezésekben jut kifejezésre.

40. A 207/2009 rendeletből különösen az következik egyrészt, hogy kizárólag a grafikailag ábrázolható megjelölések, amelyek alkalmasak a védjegyek alapvető rendeltetésének betöltésére, vagyis az áruknak vagy szolgáltatásoknak más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásitól való megkülönböztetésére, lajstromozhatók közösségi védjegyként és élvezhetik tehát azt a viszonylagos védelmet, amelyet a lajstromozás nyújt számukra, másrészt hogy a közösségi védjegy által nyújtott oltalomnak *feltétlennek* kell lennie azon, azonos vagy hasonló megjelölésekkel szemben, amelyek összetéveszthetőséghez vezetnek.[29] A védjegynek biztosított ezen feltétlen védelem független attól a körülménytől, hogy az összetéveszthetőséget előidéző megjelöléseket közösségi védjegyként lajstromozták-e, vagy sem.

23 — A 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, mint ahogy egyébiránt a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 25. o.) 5. cikkének (1) bekezdése is, ellentétben néhány nemzeti joggal, így a spanyol joggal és ellentétben a 6/2002 rendelettel is, annak előírására szorítkozik, hogy a közösségi védjegyoltalom a jogosult számára „kizárólagos jogokat" biztosít, és ezen kizárólagos jogot mindössze az arra vonatkozó jogosultságon belül határozza meg, hogy az a), b) és c) pontban említett megjelölések gazdasági tevékenység körében való használatát a jogosult harmadik személyek számára megtilthatja. A jogelmélet mindazonáltal egyértelművé tette, hogy az ilyen „kizárólagos jog" nemcsak a rendelkezés által kifejezetten kimondott negatív jogosultságra - a *ius excludendire* - terjed ki, amely jog alapján harmadik személyek számára megtiltható az azonos vagy hasonló megjelölés használata, hanem a pozitív jogosultságokra is, vagyis az e megjelölés használatára vonatkozó jogra, pontosan a *ius utendira*, amely esetlegesen gyakorolható licenciaszerződés tárgyát képező védjegy tekintetében is. Ezen, pozitív jellegű jog fennállása egyébként a védjegyen fennálló jogosulti minőséghez tartozik. Ugyanis, amint azt Jacobs főtanácsnok kiemelte a C-2/00. sz. ügyre vonatkozó, 2001. szeptember 20-i indítványának 33. és 34. pontjában (2002. május 14-én hozott ítélet; EBHT 2002., I-4187. o.), valamely gazdasági szereplő egy védjegyet mindenekelőtt nem azért lajstromoztat, hogy annak használatát megtiltsa harmadik személyek számára, hanem hogy azt ő maga használja. Továbbá a használatra vonatkozó jog központi és alapvető eleme a tulajdonjognak, ideértve a szellemi tulajdonjogot is.

24 — Valamely védjegy elsőbbségét alapvetően a védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontja határozza meg (e tekintetben lásd a 207/2009 rendelet 8. cikkének (2) bekezdését és 27. cikkét). Az elsőbbség elvének pontosabb meghatározása található Trstenjak főtanácsnok C-482/09. sz. Budějovický Budvar ügyre vonatkozó indítványának (2011. szeptember 22-én hozott ítélet; EBHT 2011., I-8701. o.) 57. pontjában, valamint Jääskinen főtanácsnok C-190/10. sz Génesis-ügyre vonatkozó indítványának (2012. március 22-én hozott ítélet) 54. pontjában.

25 — Lásd a fenti 3. pontban hivatkozott ítélet 39. és 40. pontját.

26 — Lásd például a rendelet (7) preambulumbekezdését, valamint 8. cikkét, III. címének 2., 3. és 4. szakaszát (29–35. cikk), 41., 42., 53. és 54. cikkét.

27 — Lásd például a 23. lábjegyzetben hivatkozott 2008/95/EK irányelv 4. cikkének (1), (2), (3) és (4) bekezdését, 5. cikkét, 6. cikkének (2) bekezdését, 9. cikkét, 11. cikkének (4) bekezdését és 14. cikkét.

28 — Lásd például az az ipari tulajdon oltalmára létesült, 1883. március 20-án Párizsban aláírt, legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított Párizsi Uniós Egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. kötet, 11851. sz., 305. o., kihirdette az 1970. évi 18 tvr.) 4bis cikkének (1) bekezdését és 4ter cikkét. A francia változat az alábbi internetes oldalon érhető el: www.wipo.int/treaties/fr/ip/paris/trtdocs_wo020.html.

29 — Lásd a 207/2009 rendelet (7) és (8) preambulumbekezdését, valamint 4. és 6. cikkét.

41. Márpedig, két lajstromozott közösségi védjegy ütközése esetén az elsőbbség elvének alkalmazása álláspontom szerint egyrészt ahhoz a feltételezéshez vezet, hogy az elsőként lajstromozott védjegy előbb teljesíti a közösségi oltalom elnyeréséhez előírt feltételeket, mint a később lajstromozott védjegy, másrészt a későbbi közösségi védjegyoltalom által biztosított védelem hatályát ahhoz köti, hogy ne álljanak fenn az e védjeggyel ütköző korábbi jogok. Ennélfogva lajstromozott közösségi védjegyek ütközése esetén az az oltalom, amelyet a 207/2009 rendelet a későbbi közösségi védjegy számára biztosít, csak akkor indokolt, ha jogosultja bizonyítani tudja, hogy a korábbi közösségi védjegy nem teljesíti a lajstromozásához előírt feltételek valamelyikét [30], vagy ha a védjegyek között nincs ütközés. [31]

42. E megfontolások függetlenek attól a körülménytől, hogy a közösségi védjegyek lajstromozásának eljárása, a közösségi formatervezési minták lajstromozására vonatkozó eljárástól eltérően, lehetőséget biztosít a harmadik személyek számára, hogy felszólalással éljenek a későbbi védjegy lajstromozásával szemben. Ugyanis, amint arra a 30. és 31. pontban rámutattam, noha egy ilyen jellegű, „ex ante” vizsgálat előírása a később lajstromozott védjegy jogosultja számára nagyobb mértékű jogbiztonságot garantál, és a formatervezési minták területéhez képest csökkenti annak a veszélyét, hogy olyan védjegyek kerüljenek lajstromozásra, amelyek a korábbi jogokat sértik, az a tény, hogy valamely megjelölést közösségi védjegyként lajstromoznak, nem nyújt feltétlen biztosítékot arra nézve, hogy e megjelölés nem sérti a valamely korábban lajstromozott védjegy oltalma által biztosított kizárólagos jogot. A formatervezési minták és a védjegyek területe között fennálló eljárási különbségek, noha jelentősek, álláspontom szerint mindazonáltal nem indokolhatják a szóban forgó rendelkezésnek az elsőbbség elvével ellentétes értelmezését. [32]

43. Továbbá, egy olyan esetben, amikor a korábbi védjegy jogosultja saját jogcímének valamely, a jogait sértő megjelöléssel szembeni védelme céljából indít keresetet, noha e megjelölés később, jogszerűen lajstromozott védjegy, a 207/2009 rendelet által létrehozott oltalmi rendszernek biztosítania kell e védjegyjogosult számára annak lehetőségét, hogy a lehető leghamarabb betiltathassa e sértő védjegy használatát, amennyiben egy ilyen védjegynek a piacon való jelenléte sértheti a korábbi védjegy alapvető rendeltetését. [33] Egyébként nyilvánvaló, hogy minél hosszabban létezik párhuzamosan a piacon a két ütköző védjegy, annál súlyosabb lehet a korábbi védjegyet érő potenciális vagy valós sérelem.

30 — Amire a későbbi védjegy jogosultjának a korábbi védjegy törlése iránt az OHIM-hoz benyújtott kérelem útján, vagy esetlegesen azon védjegybíróság előtt előterjesztett viszontkereset útján van lehetősége, amely előtt védjegybitorlási keresetet nyújtottak be vele szemben.

31 — Amire a későbbi védjegy jogosultjának azon védjegybíróság előtt van lehetősége, amely előtt védjegybitorlási keresetet nyújtottak be vele szemben.

32 — Kétségtelen, hogy fel lehetne hozni azt a kifogást, hogy mind a felszólalás elmaradása, mind a felszólalásnak a kérdést előterjesztő bíróság előtti ügyben szereplőhöz hasonló, eljárási jellegű problémák folytán (a felszólalási díj megfizetésének elmulasztása) történő elutasítása a korábbi védjegy jogosultja egyfajta „hanyagságának” következménye, aki nem élt vagy nem megfelelően élt a a 207/2009 rendeletben számára biztosított, felszólalásra vonatkozó jogosultságával. Ennélfogva, eltérően attól, ahogy ez a formatervezési minták területén történik, a korábbi védjegy jogosultja legalábbis részben felelősnek tekinthető a későbbi védjegy lajstromozásának megtörténtéért, és ekként a létrejött, jogilag bizonytalan helyzetért. Ezen, együttes felelősség tehát azon kötelezettséggel lehetne „szankcionálható”, hogy a későbbi védjegy törlését meg kell várni a korábbi védjegy védelmére irányuló védjegybitorlási kereset indítása előtt. Ezen lehetséges kifogásra azt válaszolom mindazonáltal, hogy a felszólalás benyújtásának elmaradása nem szükségszerűen a korábbi védjegy jogosultja hanyagságának a következménye. Létezhet például olyan eset, amikor a két védjegy közötti összetéveszthetőség csak a későbbi megjelölés konkrét használatát követően, tehát csak akkor válik nyilvánvalóvá, amikor a két ütköző megjelölés párhuzamosan létezik a piacon. Másodsorban és mindenképpen úgy vélem, hogy a felszólalásra vonatkozó jogosultság elmaradt vagy téves gyakorlása nem kérdőjelezheti meg a védjegyek területére vonatkozó olyan alapelvnek, mint az elsőbbség elvének az alkalmazását, amelynek értelmében a korábbi jognak elsőbbsége van a későbbi jog felett.

33 — Vagyis a védjegy azon rendeltetését, hogy, amint arra a fenti 40. pontban rámutattam, biztosítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás származását, lehetővé téve számukra, hogy az összetévesztés lehetősége nélkül megkülönböztethessék azokat más eredetű áruktól vagy szolgáltatásoktól. E tekintetben a kimerítő vonatkozó ítélkezési gyakorlatból lásd a legutóbb a C-90/11. és C-91/11. sz., Alfred Strigl és Securvita egyesített ügyekben 2012. március 15-én hozott ítélet 30. pontját.

44. E tekintetben fontos kiemelni, hogy a Bíróságnak korábban már több ízben alkalma nyílt megállapítani, hogy a vonatkozó szabályozás által valamely védjegy jogosultjának biztosított kizárólagos jog célja az, hogy lehetővé tegye a jogosult számára különös jogosulti érdekeinek védelmét, azaz annak biztosítását, hogy a védjegy betölthesse rendeltetését.[34] Álláspontom szerint a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése kizárólag az ezen állandó ítélkezési gyakorlatban foglaltakkal összhangban értelmezhető.

45. Másrészt, amint azt a Bizottság helytállóan megjegyezte, ha a védjegybitorlási kereset benyújtása a későbbi védjegy törléséhez lenne kötve, azzal a védjegybitorlás miatt indított eljárás ki lenne téve a veszélynek, hogy az aránytalan késedelmeket szenved, amennyiben a korábbi közösségi védjegy jogosultjának, túl azon, hogy várnia kell az OHIM vonatkozó határozatára, amelyet csak a kétfokú belső igazgatási vizsgálatot követően hoznak meg, esetlegesen a határozat ellen benyújtott kereset esetén még a Törvényszék, illetve fellebbezés esetén a Bíróság előtti eljárások eredményét is meg kellene várnia.[35] A korábbi védjegy és a sérelmet okozó védjegy párhuzamos létezése a piacon így akár évekig is eltarthat, ami potenciálisan súlyos sérelmet okoz a korábbi védjegy jogosultjának.

46. Továbbá, álláspontom szerint a későbbi védjegy jogosultjának helyzete mindenképpen védelmet élvez a védjegybitorlási keresetnek valamely korábbi védjegy jogosultja által esetlegesen visszaélésszerűen történő indításával szemben, amennyiben lehetősége van arra, hogy a közösségi védjegybíróság előtt védekezzen, és hivatkozzon a felszólalás OHIM részéről történt esetleges érdemi elutasítására[36], továbbá viszontkeresetet nyújtson be a védjegybitorlási keresetben hivatkozott korábbi védjegy megszűnésének megállapítása vagy törlése iránt.[37] Egyébként, amint az a fenti 40. és 41. pontban megállapítást nyert, az e jogcím által biztosított védelem hatálya ahhoz van kötve, hogy ne álljanak fenn az ezzel ütköző korábbi jogok.

47. A fenti megfontolásokból véleményem szerint az következik, hogy a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmának kizárólag olyan értelmezése alkalmas a 207/2009 rendelet lajstromozott közösségi védjegyek feltétlen védelmére irányuló céljának biztosítására, amely megfelel az elsőbbség elvének, és magában foglal *bármely* harmadik személyt, ekként azt a harmadik személyt is, aki valamely későbbi közösségi védjegy jogosultja.

48. Egyébként a fentiekben bemutatott megfontolásokon túl léteznek egyéb olyan, szövegközpontú és rendszertani megfontolások, amelyek álláspontom szerint a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének imént javasolt értelmezése mellett szólnak.

49. Ugyanis, magából a szövegből kiindulva meg kell állapítani, hogy noha a 207/2009 rendelet nem tartalmaz egyetlen kifejezett rendelkezést sem valamely, korábban lajstromozott közösségi védjegy jogosultjának azon lehetőségére vonatkozóan, hogy védjegybitorlási keresetet indítson egy másik, később lajstromozott közösségi védjegy jogosultjával szemben, a 207/2009 rendelet 9. cikkének

34 — Lásd, analógia útján, a 23. lábjegyzetben hivatkozott 2008/95 irányelv által hatályon kívül helyezett és felváltott, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (HL L 1989, 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (1) bekezdését és a C-487/07. sz., L’Oréal és társai ügyben 2009. június 18-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-5185. o.) 58. pontját, a C-376/11. sz., Pie Optiek és társai ügyben 2012. július 19-én hozott ítélet 46. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot. Meg kell jegyezni továbbá, hogy a hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nemcsak a 40. pontban és az előző lábjegyzetben hivatkozott alapvető rendeltetés tartozik e rendeltetések sorába, hanem a védjegy egyéb, a szóban forgó áru vagy szolgáltatás minőségének biztosításával, illetve a kommunikációval, beruházással vagy reklámmal kapcsolatos rendeltetése is.

35 — E tekintetben lásd a 207/2009 rendelet VII. címét, különösen az 58. cikket, a 64. cikk (3) bekezdését és a 65. cikket.

36 — Az OHIM felszólalást érdemben elutasító határozata természetesen nem köti a nemzeti bíróságot. Mindazonáltal, a különböző nemzeti eljárásjogi szabályok értelmében, e határozat mindenképpen a védjegybitorlás meg nem történtét alátámasztó „számottevő bizonyítéknak” tekinthető. Egyebekben a védjegybitorlásra vonatkozó határozat, noha, tekintettel az egyrészt a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja és (5) bekezdése, másrészt 9. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontja közötti összefüggésre, a nemzeti bíróság ennek meghozatala során ugyanazokat a szempontokat alkalmazza, mint az OHIM a felszólalásra vonatkozó határozatának meghozatala során, nem teljesen azonos azzal. E határozat eltér ugyanis abban, hogy a védjegybitorlásra vonatkozó határozatban a szóban forgó megjelölések és azon, vonatkozó áruk összehasonlítása, amelyek tekintetében azokat használják, konkrétan egy, a piacon történő használatukra vonatkozó „ex post” vizsgálat keretében történik, nem pedig, mint a felszólalási eljárásban, előzetes és elvont jellegű „ex ante” vizsgálat során, amely elsősorban a lajstromozás iránti kérelmek eredményein alapul.

37 — Lásd a 207/2009 rendelet 96. cikkének d) pontját és 100. cikkét.

(1) bekezdése a lajstromozott közösségi védjegy jogosultja számára kizárólagos jogot biztosít arra, hogy e védjegyet használja, és fellépjen azon harmadik személlyel szemben, függetlenül attól, hogy egy később lajstromozott közösségi védjegy jogosultja-e, vagy sem, aki engedélye nélkül használ valamely, az ő védjegyének sérelmet okozó megjelölést.[38] Úgy vélem, lehetséges, hogy ha a jogalkotó be kívánt volna vezetni egy, a később lajstromozott védjegyek jogosultjait védő elvet, akkor azt a rendelkezésben kifejezett módon tette volna.

50. A rendszertani értelmezés szintjén ezt követően meg kell állapítani, hogy a 207/2009 rendelet egyetlen rendelkezése sem ír elő esetleges mentességet az ugyanezen rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalom alól olyan harmadik személy javára, aki egy későbbi védjegy jogosultja[39], jóllehet e rendelet rendelkezik ugyanakkor a lajstromozott védjegy jogosultjának biztosított kizárólagos jog egyes korlátozásairól.[40] E vonatkozásban különös jelentőséggel bír a 207/2009 rendelet 54. cikke. E rendelkezésből az következik ugyanis, hogy a korábbi közösségi védjegy jogosultja csak akkor nem indíthat törlés iránti keresetet vagy védjegybitorlási keresetet valamely másik, későbbi közösségi védjegy jogosultjával szemben, ha fennállnak az e rendelkezésben előírt feltételek (a használat tűrése öt egymást követő éven át). Ebből, *a contrario*, arra lehet következtetni, hogy ha e feltételek nem állnak fenn, a korábbi védjegy jogosultja védjegybitorlási keresetet indíthat a később lajstromozott közösségi védjegy jogosultjával szemben.

51. A 207/2009 rendelet 54 cikke releváns továbbá e rendelet rendszertani értelmezésének szempontjából is. Abból, hogy e cikk különbséget tesz a későbbi védjegy törlése iránti kérelem, illetve az e védjegy használatával szembeni felszólalás között, arra lehet ugyanis következtetni, hogy 207/2009 rendelet a törlés iránti keresetet és a védjegybitorlási keresetet két külön keresetnek tekinti, amelyek közül az egyiknek egyáltalán nem kell a másikat megelőznie.[41]

52. A 207/2009 rendelet a védjegyek területén ugyanis, a közösségi formatervezési minták területéhez hasonlóan, egyértelmű különbséget tesz a kereset e két típusa között, amelyeknek más-más tárgya, hatása és rendeltetése van. Egyrészt ugyanis a 207/2009 rendelet 96. cikke az egyes tagállamok közösségi védjegybíróságaira kizárólagos hatáskört ruházott a közösségi védjegy bitorlásával összefüggő perek tárgyában. Másrészt, ami a védjegy törlése iránti kérelmeket illeti, a 207/2009 rendelet e kérelmeknek az OHIM-nál történő központi kezelése mellett döntött, noha ezen elvet, a formatervezési minták területéhez hasonlóan, gyengíti a védjegybíróságok azon lehetősége, hogy valamely védjegybitorlási kereset keretében benyújtott, közösségi védjegy törlése iránti viszontkeresetet vizsgáljon. Egyetlen tényező sem enged arra következtetni, hogy a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy az egyik kereset indítását egy másik kereset korábbi vagy egyidejű indításától tegye függővé.[42]

38 — E tekintetben hangsúlyozom, hogy noha a 207/2009 rendelet olasz és német változata általánosságban „harmadik személykre” utal („terzi” és „Dritten”), a francia, angol és spanyol változatban a tilalom még kifejezettebben „bármely” harmadik személyre vonatkozik a „tout tiers”, „all third parties” és „cualquier tercero” kifejezések használata által.

39 — Egy ilyen, esetleges mentesség álláspontom szerint nem vezethető le, amint azt az FCIPPR észrevételeiben állítja, a 207/2009 rendelet 6. cikkében foglalt rendelkezésből, amely annyit ír elő, hogy a közösségi védjegyoltalom lajstromozással szerezhető meg. E rendelkezést ugyanis, a 207/2009 rendelet valamennyi rendelkezéséhez hasonlóan, az elsőbbség elvének fényében kell értelmezni (lásd a fenti 39. pontot).

40 — Közelebbről, a 207/2009 rendelet – a jelen indítványban később vizsgált – 54. cikkén túl hivatkozni lehet ugyanezen rendelet 12. cikkére, amely bizonyos korlátozásokat ír elő a jogosult azon jogosultsága tekintetében, hogy harmadik személyeknek megtiltsa a közösségi védjegy kereskedelmi forgalomban történő használatát, valamint a 207/2009 rendelet 13. cikkére, amely akként rendelkezik, hogy közösségi védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket az ő kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az Unióban.

41 — Amint azt a Bizottság helytállóan megállapította, a 207/2009 rendelet más rendelkezései, így az 1. cikk (2) bekezdése vagy a 110. cikk kifejezetten megkülönböztetik egymástól a két keresetet.

42 — Megjegyzendő e tekintetben, hogy a 2007/2009 rendelet 100. cikkének (7) bekezdése rögzíti, hogy a közösségi védjegybíróság a közösségi védjegyoltalom megszűnésének megállapítása vagy a védjegy törlése iránt előterjesztett viszontkereset tárgyalásakor a közösségi védjegy jogosultjának kérelmére és a felek meghallgatását követően az eljárást felfüggesztheti, és felhívhatja az alperest, hogy az általa megjelölt határidőn belül a megszűnés megállapítására irányuló, illetve törlési kérelmet nyújtson be az OHIM-hoz. Mindazonáltal e rendelkezés először is pusztán *jogosultságot* biztosít a bíróságnak az eljárás felfüggesztésére, másodszor e rendelkezés célja a korábbi védjegy törlésére vonatkozó határozatok közötti ellentmondások elkerülése, harmadszor és mindenesetre, e rendelkezés kizárólag a védjegybitorlási keresetben hivatkozott korábbi védjegy esetleges törlésére vonatkozik, nem pedig azon megjelölés későbbi lajstromozásának esetlegesen jogellenes voltára, amellyel szemben a védjegybitorlási keresetet benyújtották.

53. Úgy vélem továbbá, hogy a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmának javasolt értelmezése nem vet fel különösebb problémákat a közösségi védjegybíróságok és az OHIM közötti hatáskörmegosztás szempontjából. Ugyanis, jóllehet igaz, hogy amint azt a formatervezési minták területére vonatkozóan már kifejtettem [43], a védjegyek területén is fennáll a lehetősége annak, hogy a későbbi védjegy jogi helyzete meghatározatlan marad, amennyiben a korábbi védjegy jogosultja sikeresen nyújtott be védjegybitorlási keresetet a későbbi védjegy jogosultjával szemben, ám a későbbiekben úgy dönt, hogy nem nyújt be kérelmet ez utóbbi védjegy törlése iránt, úgy vélem mindazonáltal, hogy azok a megfontolások, amelyek annak megállapítására késztettek, hogy e jogi bizonytalanság nem lehet döntő azon, „harmadik személy” fogalmának értelmezése tekintetében, akivel szemben a formatervezési minta [44] jogosultja bitorlási keresetet indíthat, értelemszerűen alkalmazhatók a védjegyek területén is. [45] Mindazonáltal úgy vélem, hogy egy alternatív értelmezés, amint arra a 43. és 45. pontban rámutattam, veszélyeztetné a védjegybitorlási kereset hatékonyságát, és sérthetné a 207/2009 rendelet által előírt védelmi rendszert.

54. A fentiek fényében, álláspontom szerint a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésre válaszolva ki kell jelenteni, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely közösségi védjegy oltalma által biztosított kizárólagos jog megsértése miatt indult eljárásban a használat harmadik személyek részére történő megtiltásához való jog kiterjed bármely harmadik személyre, beleértve az olyan harmadik személyt is, aki egy később lajstromozott közösségi védjegy jogosultja.

55. Szükségesnek tartom kiemelni, a kérdést előterjesztő bíróság számára a lehető legteljesebb hátteret biztosítandó, hogy amennyiben a Bíróság a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmának az általam az előző pontban javasolt értelmezését fogadja el, úgy ezen értelmezésnek szükségszerűen, a vonatkozó nemzeti rendelkezésekben foglaltaktól függetlenül, ki kell terjednie az olyan harmadik személyre is, aki egy, valamely tagállamban később lajstromozott védjegy jogosultja.

56. Egy ettől eltérő értelmezés ugyanis, túl azon, hogy nem logikus és koherens az imént nyújtott értelmezéssel, veszélyeztetné a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének hatékony érvényesülését, amennyiben valamely megjelölés nemzeti szintén történő lajstromozása által lehetővé tenné a 207/2009 rendelet rendelkezései által a korábbi közösségi védjegy jogosultjának nyújtott oltalom korlátozását. Továbbá egy ettől eltérő értelmezés álláspontom szerint ellentétes lenne a közösségi védjegy egységes jellegének elvével [46], amennyiben a korábbi közösségi védjegy jogosultja eltérő védelmet élvezne az egyes tagállamokban attól függően, hogy a nemzeti jog biztosítja-e a számára, vagy sem annak lehetőségét, hogy védjegybitorlási keresetet nyújtson be anélkül, hogy meg kellene várnia a jogait sértő, későbbi nemzeti védjegy törlését.

43 — Lásd a 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 39–44. pontját.

44 — A 4. lábjegyzetben hivatkozott Celaya-ügyre vonatkozó indítványom 39–44. pontjában rámutattam egyrészt arra, hogy csekély annak az esélye, hogy a későbbi jogcím jogosultja azt használja, miután elveszítette a bitorlás miatt indított pert, másrészt arra, hogy ha e jogcímet, amely formálisan még érvényes, lévén, hogy nem törölték, valamely harmadik személlyel szemben, bitorlást megvalósítva használják is, e harmadik személynek lehetősége van arra, hogy azt viszontkereset útján megsemmisíttethesse.

45 — Természetesen egy olyan későbbi közösségi védjeggyel szemben indított védjegybitorlási kereset sikeres kimenetelének esetén, amelyet azon felszólalás érdemi elutasítását követően lajstromoztak, amelyben ugyanazon korábbi közösségi védjegyre hivatkoztak, mint a védjegybitorlási keresetben, potenciálisan ellentmondás állhatna fenn az OHIM által a felszólalási eljárás során hozott határozat és a védjegybíróság ítélete között. Mindazonáltal ennek esélye álláspontom szerint csekély, tekintettel azon, a 36. lábjegyzetben említett, „a védjegybitorlás meg nem történtét alátámasztó számottevő bizonyítéki” szerepre, amelyet az OHIM határozatának a nemzeti eljárásban játszania kellene. Továbbá ilyen ellentmondás jöhet létre esetlegesen a felszólalási eljárás és a védjegybitorlásra vonatkozó eljárás ugyancsak a 36. lábjegyzetben említett, eltérő perspektívái folytán.

46 — Lásd a 207/2009 rendelet (3) preambulumbekezdését és 1. cikkének (2) bekezdését.

57. Ugyanezen célból szükségesnek tartom végül megjegyezni, hogy az uniós jog egységes értelmezésnek a Bíróság által több ízben elismert [47] követelményével összhangban a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmának értelmezése szükségképpen kiterjed a 2008/95 irányelv hasonló felépítésű 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt, analóg fogalom értelmezésére is. [48]

V – Végkövetkeztetések

58. A fenti megfontolások alapján azt javasolom, hogy a Bíróság a következőképpen válaszolja meg a Juzgado de lo Mercantil n. 1 de Alicante y n. 1 de Marca Comunitaria által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést:

„A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet 9. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely közösségi védjegy oltalma által biztosított kizárólagos jog megsértése miatt indult eljárásban a használat harmadik személyek részére történő megtiltásához való jog kiterjed bármely harmadik személyre, aki összetéveszthetőséget eredményező megjelölést használ, beleértve az olyan harmadik személyt is, aki egy később lajstromozott közösségi védjegy jogosultja”.

47 — Lásd többek között a C-168/08. sz. Hadadi-ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-6871. o.) 38. pontját; a C-467/08. sz. Padawan-ügyben 2010. október 21-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-10055. o.) 32. pontját és a C-536/09. sz. Omejc-ügyben 2011. június 16-án hozott ítélet (EBHT 2011., I-5367. o.) 19. pontját.

48 — A Bíróság egyébként több alkalommal párhuzamosan értelmezte a 207/2009 rendelet 9. cikkét és a 2008/95 irányelv, korábban a 89/104 irányelv vonatkozó rendelkezéseit. Lásd a C-323/09. sz., Interflora és Interflora British Unit ügyben 2011. szeptember 22-én hozott ítélet (EBHT 2011., I-8625. o.) 38. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.